

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 92/2021

22.04.2021. године

Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., ког заступа пуномоћник Драган Јелисавчић, адвокат из ..., против тужених ББ из ... и ВВ из ..., које заступа пуномоћник Владимир Радовановић, адвокат из ..., ради утврђења, вредност спора 500.000,00 динара, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 744/20 од 06.10.2020. године, у седници већа одржаној дана 22.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужених, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 744/20 од 06.10.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужених, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 744/20 од 06.10.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка за одговор на ревизију и таксу на одговор.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П 741/18 од 17.12.2019. године у ставу I изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца према туженима да је уговор о поклону непокретности закључен између туженог ББ као поклонодавца и тужене ВВ као поклонопримца, оверен пред Основним судом у Ужицу, Судска јединица у Бајиној Башти ОвЗ ../2012 од 07.05.2012. године ништав правни посао, што су тужени дужни признати. У ставу II утврђено је да је тужилац по основу стицања у породичној заједници и закљученог и у целости испуњеног усменог договора – споразума између тужиоца и тужених из 2007. године искључиви власник непокретности ближе описаних у овом ставу изреке, све постојеће у породичној стамбеној згради на катастарској парцели број .. КО ..., ЛН .. КО ..., што су тужени дужни признати и трпети да се тужилац упише као носилац права својине у јавним књигама, без даљег учешћа тужених, након правоснажности пресуде. У ставу III изреке утврђено је да тужилац има трајно право коришћења земљишта на катастарској парцели број .. КО ..., по Л.Н. .. КО ... и то земљишта под зградом у површини од 0,0130 ха, земљишта под

зградом у површини од 0,0019 ха, земљишта уз зграду у површини од још 0,04,50 ха, земљишта уз зграду означеног у катастру као њива четврте класе површине 0,00,69 ха, земљишта под зградом у површини од 0,01,30 ха, које је неопходно за редовну употребу предметне породичне стамбене зграде, што су тужени дужни признати и трпети да се тужилац упише као сукорисник на катастарској парцели број .. КО ... код службе за катастар непокретности. У ставу IV изреке обавезани су тужени да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 744/20 од 06.10.2020. године, у ставу I изреке одбијена је као неоснована жалба тужених и потврђена пресуда Основног суда у Ужицу, Судска јединица Бајина Башта II 741/18 од 17.12.2019. године. У ставу II одбијени су као неосновани захтеви тужиоца и тужених за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против наведене другостепене пресуде тужени су благовремено изјавили ревизију, са предлогом да се о истој одлучи у складу са одредбом члана 404. Закона о парничном поступку.

У одговору на ревизију тужених, тужилац је оспорио изнете ревизијске наводе и предложио да Врховни касациони суд потврди другостепену пресуду.

Испитујући дозвољеност одлучивања о посебној ревизији тужених у складу са одредбом члана 404. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је утврдио да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужених као изузетно дозвољеној.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11, са изменама) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије сходно одредби става 2. истог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Првостепеном пресудом утврђена је ништавост уговора о поклону закљученог између туженог првог реда као поклонодавца и тужене другог реда као поклонопримца и утврђено је да је тужилац по основу стицања у породичној заједници, а на основу испуњеног усменог договора између тужиоца и тужених из 2007. године, постао искључиви власник непокретности, ближе описаних у изреци првостепене пресуде, као и да има право коришћења земљишта под зградом, неопходног за редовну употребу тих непокретности. Побијаном другостепеном пресудом потврђена је првостепена пресуда.

Према разлозима изнетим у нижестепеним одлукама, предметни уговор о поклону закључен између тужених је ништав из разлога што није закључен са намером дарожљивости, која представља битан елемент уговора о поклону, већ са мотивом да се тужилац лиши права својине на тим непокретностима. Такође, ништавост је утврђена и као последица чињенице да је наведеним уговором о поклону располагао супротно договору парничних странака из 2007. године и сада покојне ГГ, мајке тужиоца и

друготужене, а сходно ком су тужилац и његова сестра, друготужена ВВ, требало да заједнички финансирају доградњу и адаптацију породичне стамбене зграде, тада заједничке својине њихових родитеља (овде првотуженог и покојне ГГ). Нижестепени судови утврђују да је тужилац поступио у складу са договором и финансирао градњу приземља и сутерена, у погледу којих непокретности је тражио утврђење да је власник истих, а којим непокретностима су тужени располагали ништавим уговором о поклону.

Ревизијом тужених оспорава се такав материјалноправни закључак нижестепених судова, односно примењено материјално право као и оцена изведених доказа. Наведени разлози не представљају дозвољене ревизијске разлоге за изјављивање посебне ревизије, која се не може изјавити због погрешне оцене доказа, односно погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Погрешна примена материјалног права, као ревизијски разлог који би оправдавао изјављивање посебне ревизије, мора бити таква да захтева ново тумачење права или разматрање правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, односно ради уједначавања судске праксе. Указивање тужених на постојање две различите одлуке поводом наведеног правног питања и то две различите одлуке првостепеног суда донете у истом поступку, након што је прва пресуда била укинута, не представља неуједначеност судске праксе. Такође, побијана другостепена одлука није у супротности са одлуком Врховног касационог суда на коју ревиденти указују у ревизији, Рев 1547/05 од 24.05.2006. године, а у којој је изнет правни став да се адаптацијом, реконструкцијом и доградњом туђег грађевинског објекта не стиче право својине. Према утврђењу нижестепених судова, тужилац у конкретном случају није вршио адаптацију, реконструкцију и доградњу туђег грађевинског објекта већ је вршена доградња објекта који је представљао заједничку имовину родитеља тужиоца и друготужене, а којом имовином, тада заједничком, су родитељи тужиоца и друготужене располагали још за живота покојне супруге првотуженог. Уговор о уступању и расподели имовине за живота представља правно ваљан уговор наследноправног карактера, којим се може легитимно располагати својом, односно заједничком имовином. Следи да правно становиште изнето у побијаној другостепеној пресуди није у супротности са ставом Врховног касационог суда, изнетим у наведеној пресуди Рев 1547/05 од 24.05.2006. године.

Услед наведеног, у конкретном случају не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, нити за новим тумачењем права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужених.

Из изнетих разлога одлучено је као у првом ставу одлуке, применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије тужених у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужених није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Вредност предметног спора је 500.000,00 динара, а тужба је поднета 30.07.2012. године. Како је евидентно да вредност предмета спора на дан подношења тужбе није прелазила динарску

противвредност од 40.000 евра, као захтевани ревизијски цензус, то ревизија тужених није дозвољена.

Из наведених разлога одлучено је као у ставу другом изреке, применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

Како трошкови састава одговора на ревизију не представљају трошкове који су били нужни за вођење парнице у смислу одредбе чл. 154 ст. 1 Закона о парничном поступку, то је одбијен захтев тужиоца за накнаду истих, као у ставу трећем изреке.

**Председник већа-судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић